

opfordrer til, at man sætter sig ned og drøfter den, for der kan være anledning til nogle misforståelser.

Men jeg skal også samtidig understrege, at vi fra dette Ting meget ofte skælder kommuner ud for ikke at forvalte rigtigt, fra dette Ting skælder vi ud over, at man nok udbetaler en masse offentlige kroner, som ikke er udbetalt på et ordentligt grundlag. Hvis så man dykker lidt ned i, hvad det er for en foretagsomhed, der er på området, hvad det er for en instruktion, der er på området, hvad det er for en revision, der er på området, og hvor effektiv den i virkeligheden er, hvor mange kræfter, der bruges på den, så er det nogle gange en urimelig måde, som jeg synes Tinget ofte har tendens til. Jeg peger ikke på nogen bestemt, hverken i højre eller venstre side. Men jeg sigter til, at man gang på gang peger på kommuner, især på områder, hvor man er på behagelig afstand af ansvaret, når det kommer til stykket.

Når jeg siger det, så hænger det selvfølgelig sammen med, at nogle siger, at samkøring af registre har givet gode resultater, og det har det også. Der er ingen tvivl om, at de nye tiltag på registerområdet, når de teknisk er klar i løbet af 2000, også vil kunne give nogle gevinster.

Men vi skal ligesom huske at tale om det, det handler om, for nogle har jo succes med at køre registre sammen. Og der kan jeg skyde ind, at hvis vi for få år siden havde talt om overhovedet at køre de registre sammen i det her Ting, så havde der været et ramaskrig ud over alle bredder. Altså her skrider vi jo også, fordi vi ser nødvendigheden.

Men når man kører de registre sammen og får nogle gevinster og får hevet noget af den plad hjem, der er på det område, for det er det, der er tale om, jamen så er det jo meget et spørgsmål om at finde dobbeltudbetalinger, meget et spørgsmål om, at nogle har en eller anden indtægt et eller andet sted og modtager nogle ydelser af forskellig slags, de ikke skulle have haft. Det giver selvfølgelig gevinster, og det er godt. Men når vi taler om socialt bedrageri i den anden form, så kommer man altså ingen vegne med registre. De er ikke i stand til noget som helst. Det skal vi også huske.

Man skal også huske, at kommuner finder en række mennesker registreret på det samme værelse, hvor de ikke kan være under nogen omstændigheder, eller på anden måde er registreret så oplagt hos svigerforældre eller andre, som bor ved siden af. Men fra kommunens side

kan man iøvrigt kigge ud af forvaltningsvinduet og se, hvad der foregår. Når man indberetter den slags ting, når man prøver at løfte en sag på den slags ting, og den bliver anket, så er der næsten fuld garanti for, at kommunerne taber den hver gang.

Når vi nu er gået i gang med at være mere effektive og aggressive på det her område, så får vi nemlig en anden virkning end en lang række ankesager, der tabes, mens folk smiler, og nogle andre siger, jamen så kan vi da også. Og det er utrolig udbredt. Det kan godt være, at man ikke kan lide det. Jeg husker, og det fandt jeg lige frem, at socialministeren den 23. juli 1997 sagde til Jyllands-Posten, at folk ikke bryder sig om at lyve aktivt. Det tror jeg faktisk ikke. Men det ville socialministeren – det vil nu sige indenrigsministeren – jo ikke sige i dag, fordi vi ved faktisk bedre.

Det vil sige, at der er sket nogle skred, nogle meget store skred, og derfor er vi i den der balance. Vi er i den balance, at det velfærdssamfund, som vi alle holder af, også fra højre og til venstre, og gerne vil beskytte, har vi nogle problemer med at beskytte i øjeblikket, fordi der er en moral, der er skredet ganske meget. Hvordan bærer vi os ad uden at få overvågnings-samfundet, som jeg heller ikke tror, der er nogen, der ønsker? Hvordan bærer vi os ad med at finde balancen i det her? For det er overordentlig vigtigt, hvis vi skal bevare det velfærdssamfund.

Det, der også er afgørende, er jo, at der jo også er andre oplagte ting. Vi kan jo sagtens finde husstande i dag med stor indkomst, én stor indkomst: De er ikke gift, de har børn sammen, de lever sammen og går i teatret sammen, og har gjort det de sidste 15 år. Men den ene får fuld bistandshjælp, for der er ingen forsørgerpligt.

Det vil sige, at hele begrebet om, hvad det vil sige at være forsørger eller ikke forsørger, være gift eller ikke være gift osv., er jo i nogen grad skredet for os, netop i det andre har nævnt som anderledes samlivsformer og grænsesituationer, som er utrolig svære at drage. Derfor tror jeg, vi skal passe på ikke at komme i en situation, hvor vi også i en ideologisk kamp, måske endda indimellem demagogisk, som nogle har sagt, smider det her efter hinanden. Vi er nødt til sammen at grave ret dybt for at prøve at finde den her balance, så vi kan bevare det samfund, vi holder af, uden overvågning, men stadig væk et socialt velfærdssamfund, som ikke vælter på